

Γαλανομάτης, κάποιας ηλικίας, γκρίζο μαλλί προς το μακρύ, ολίγον από κοιλούμπα, πολύ κεφάτος και διαχυτικός για συμπατριώ της του Alfred Heineken.

Καθόμαστε δίπλα – δίπλα στην παρουσίαση της C Cabrio και στήνω τη γνωστή κουβέντα, που συχνά μοιάζει με παρτίδα σκάκι. Που ξεκινά με πειραχτικό χιούμορ και έτσι θέλεις να τελειώ νει.

- Από πού είσαι;
- *Από την Ελλάδα. Εσύ;*
- Από την Ολλανδία
- *Ολλανδία ε; Για να θυμηθώ: Α ναι, είναι μια χώρα κάτω από τη θάλασσα, με λίγο ήλιο, που παράγει τουλίπες. Ξεχνώ κάτι;*

- Και τι ακριβώς παράγει η Ελλάδα;
- *Πρόσεξε, γέννησε τη φιλοσοφία, γνώρισε στην ανθρωπότητα το θέατρο, δημιούργησε τις τέχνες, γιόρτασε τον Διόνυσο, μέτρησε με ακρίβεια την περίμετρο της γης πριν 25 αιώνες, μας έφερε τη μαγεία της ρητορείας. Επίσης λένε ότι ήμασταν οι καλύτεροι αρχιτέκτονες και караβοκύρηδες. Μπορεί και να ξεχνώ κάτι, όπως αυτά τα περι κοιτίδας της Δημοκρατίας και τα τοιαύτα.*
- Εντάξει, με τα παλιά. Τώρα τι;

- Κοίταξε. Βρήκαμε τα κουράγια και σηκώσαμε κεφάλι στον Τούρκο μετά από 400 χρόνια, ενώ μέσα στον 20ο αιώνα γνωρίσαμε δυο Εθνικούς διχασμούς, υποδεχτήκαμε σε μια φτωχή χώρα 1,5 μύριο πρόσφυγες στη μεγαλύτερη μέχρι τότε μετακίνηση πληθυσμών της Ιστορίας, χωνέψαμε μερικά πραξικοπήματα, χάσαμε τον ανθό μας στην Γερμανική Κατοχή όπου αναλογικά είχαμε τις μεγαλύτερες απώλειες μετά τη Σοβιετική Ένωση και διαλύσαμε ότι είχε μείνει όρθιο στον Εμφύλιο. Θύμησέ μου μετά από όλα αυτά, αν η πατρίδα σου πέρα, από το ημερολόγιο της 15χρονης Εβραιοπούλας Άννας Φρανκ έχει να μας επιδείξει κάτι άλλο;

-

- Εις υγείαν λοιπόν, του είπα και αφού τσουγκρίσαμε τα ποτήρια μας με το λευκό κρασί, επανήλθα:

- Α! (σας) ξέχασα και τον [Johan Cruyff](#) ...

- Μα αυτός δεν ζει πιά! (αποκρίνεται)

- Εε! Λοιπόν! Τι σημασία έχει; Είναι ζωντανός αθλητικός θρύλος!

Η πατρίδα δεν είχε πια ενδιαφέρον, ο συμπατριώτης του Heineken δεν έπαιξε ούτε τον άσσο του Σεφαραδίτη στην καταγωγή μεν, Ολλανδού δε, Baruch Spinoza και η κουβέντα τέλειωνε, όπως είχε αρχίσει. Με χαμόγελα και σκωπτική αλλά, καλή διάθεση.

Την άλλη μέρα στο βανάκι που μας πήγαινε στο αεροπυέρτο κρατούσε τη βιογραφία του D. Bowie κι' εγώ το ημερολόγιο της Πηνελόπης Δέλτα. Ανταλλάξαμε, πάλι, κάποιες εξυπνάδες, χαμογελάσαμε και γυρίσαμε στις πατρίδες μας.

Εκείνος στις νεφροσκεπείς Κάτω Χώρες και η ταπεινότητά μου στον λαμπρό ήλιο πατρίδας που εξοστράκισε τον Θεμιστοκλή και τον Αριστείδη. Που φυλάκισε τον Γέρο του Μοριά και τον Πλαπούτα. Που έστηνε δολοφονικές ενέδρες στο Βενιζέλο. Που έστησε στον τοίχο τα καλύτερα παιδιά του.

Αλλά αυτά δεν τα λέμε πιο έξω. Είναι απολύτως δικά μας θέματα.

Όπως απολύτως δικά μας θέματα, είναι ότι μια «αριστερή» κυβέρνηση πέρασε πιο αντιλαϊκά και αντεθνικά μέτρα από όλες τις συντηρητικές, χωρίς να ανοίξει μύτη, κι όπως ότι τα μέλη αυτής της «αριστερής» κυβέρνησης δείχνουν να είναι περισσότερο ακαλλιέργητα από όλες τις προηγούμενες.

Αλλά είπαμε, όλα αυτά δεν τα λέμε πιο έξω. Είναι απολύτως δικά μας θέματα.